

## KAPCSOLATOK

### ELBESZÉLÉS

„Manapság, mikor mindenki főleg utálja egymást...” Hallom csak úgy mellesleg. Oly mindegy, mivel kapcsolatban. „Mikor kész csoda, ha két ember” – enyhítsük: a szakmájában – „egyáltalán szót vált...” Elég. Maga ez, amire utalok: jelenség. Dolog.

Wittgensteint olvasok, és ott nagyon jól meghatározódik, hogy valami, amit dolognak mondunk, legföljebb egy másik valamihez képest az, de önmagában még nem biztos, hogy kutyafitty is *egyáltalán*.

Aztán: hogy a világ egy bizonyos határnál véget ér, azon túl jön, amiről fogalmunk sincs, mégis arról beszélünk egyre, *főleg* azt érezzük érdemes célnak. Holott arról állítólag hallgatni kellene. Tartja a híres mondás.

Wittit, akivel a badeni ügető és a royalizmusomnak oly kedves Am Hof közt ingáztam, vagyis miután megvettem kis könyvét (e nagy-könyvet), máris távoli csillaggá lett nekem, jóbarátivá, a szó el nem nyúlt, mondjuk, weöresi értelmében (vagy Szép Ernő gondolat-használata szerint), Wittit nem idézhetem méltóbban, mint hogy most már mindig így gondolok magamra, „a falumra” (vidékünk!), hogy a táblámat/nkat örökké áthúzva látom, mert az van felém, ott ér véget az a világ, ami én vagyok, azon túl kezdődik az, amiről nem tudhatok érdemlegeset, és fogalmam sem lehet, ott az én falumat, az én vidékemet hogy is hívják, a táblának az a felirata aligha azonos ezzel a feliratával.

Ellenben: ott, ahonnét engem sejtene (ők se látják!), nem tudhatják, mi az, ha én „royalizmust” mondok, „Am Hof-érzést” (ami a teljes, eredendő, royális napfényben való üldögélés, a dögös és tulajdonképpen gyerekesen szerencsétlenkedő, ürügyül elfogadott, suta semminek az ő nem véletlenszerű tevése közepette), nem tudhatják – s ez

pen gyerekesen szerencsétlenkedő, ürügyül elfogadott, suta semminek az ő nem véletlenszerű tevése közepette), nem tudhatják – s ez több, mint amit Radnóti mond, hogy e táj nekem mit *jelent*; nem, a jelek szerint emberek azt se tudják, hogy Szpéroó fiú volt vagy lány, ami, persze, nem is fontos, lásd erről Linda Perrynek, a *4 Non Blondes* szólóénekesnőjének a nyers kijelentését, hogy ő mit csinál a közepibe ennek az örökös ilyen érdeklődésnek, és inkább karikat fűz az orrába, tetoválja magát, csak hogy távol tartson mindenkit, mert „bárki” így lenne most a púp a hátán, tényleg nem tudna semmilyen érzelmi-fizikai kapcsolattal mit kezdeni, mikor ő a bandájával van összeházasodva, értsd a zenekarral, mely még két lány és egy srác, eléggé különböztethetetlenül –, na, nem tudhatják, hogyan érteném én az Ottlik-féle „a százados úrnak hét fejlődése van” s az Eltűnt A Samu Afrikában c. klasszikus érvényű szám után (a cím az én tetováltotatásom, és stb.), meg Saint-Exupéry után, nem tudják, hogyan értem magamra a „Rommel-hadtestbéli páncélos dandártábornokot”, meg hogy ehhez fogytam le 63 kilóra és nyírtam majdnem tövig a hajam, ezt nem is kell érteni. Csak tudni kell...

...tudni, hogy a mi falunk határán túl a másik ember és vidéke kezdődik, és arról semmit sem tudunk.

Semmit-e? Annál is rosszabb a helyzet.

Tudogatunk róla.

Sejtegetünk.

Vélekedünk.

Hallottunk harangozni. (Holott a harangszót se hallhatjuk, azt se tudhatjuk, szoktak-e harangozni ott.)

Hasonlatokat hozunk. (Lásd az én royalizmusom – na nem, az elég komoly, mert az eleve létező értékek és a dal királyságára is vonatkozik, és a művészeteket pártoló valódi abszolút monarchiára stb. –, lásd a sivatag emlegetése, és más brigadérosságok.)

Ellenben.

Igen, *ellenben* ilyen körülmények közt nem sok értelme van annak a kijelentésnek, hogy valakik főleg utálják egymást.

Hogy nem állnak valami nagyon szóba egymással.

Persze, engem is megdöbentett egy pillanatra a tökéletes dal királysága után az a pár kép, mely a *4 Non Blondest live civil élőként* mutatta. Istenem, *már* nagyon szeretem náluk ezt is, oké. Túl kellett lendülnöm azért, edzett profi létemre, dandártábornoki sivatagozásom, hajnali fél hármas felkeléseim és esti nyolcas nyugovóra téréseim és londoni irodázásaim stb. ellenére és után is, túl kellett lendülnöm egy kis „nyekk, hohó, oppala” hang kíséretében a meglepetésküszöbön.

De utána minden a legtermészetesebb.

Ha rájuk gondolok, erre a hagyományos dalt (egyfajta evidenciát! a legzártabb, a legegyszerűbb, a legsugallatosabb, a legliturgiásabb), a mostanság úgy látszik egész Európa ily érdeklődésű emberiségére elemi erővel ható dalt bemutató bandára, meg minden megnyilvánulásukra, azonnal profiként igyekszem még a gondolataimmal is segíteni létezésüket, *miközben...* hát igen, ugyanilyen profiként, ha már a sivatagban adatott katonáskodnom, mi a fene legyen, „What’s Up?”, ne jöjjünk már az emberiség szép testvériségrendeltesével!... hát igen, eközben a magam profi művészi (foglalkozásbeli, páncélos és dandár szintű) céljaira akarom hasznosítani a tanulságokat. Melyek az általam megismerni vélt létezésükből adódnak, a *4 Non Blondes* létezéséből, meg abból, ahogy egy Szép Ernő művein edződött krapek a dal új formájának megőrül, és satöbbi. S a *4 Non...* épp e rossz világállapotot éneкли.

Ha ezekre a gyerekekre gondolok, forróság van a profi szívem és eszem és létezésem táján. Ahogy a Ferencz Győzővel együttműködve is az van, mikor új írásainkat tervezgetjük, vagy ilyen forróság van adva, mikor folyóirat-, hetilap- és napilap-, periodika- és almanach-, netán könyv-publikációkat latol(hat)ok. Boldog vagyok. Ily kapcsolódásokban.

Witti mondta: csak a boldog életnek van önigazolása. Witti a halálos ágyán: „mondják meg... hogy csodálatos életem volt”. Szép Ernő a boldogságról: hallotta, hogy az nincsen, de azért remélte, hogy vele kivételt tesz az isten, és tréfa-rabság lesz az élet mézes bilincsen.

Tervezek egy hosszabb dolgozatot A boldogságról és a dalról (mely utóbbi madárrá avat, így Weöres; és a múltkor volt ez, hogy hajnali hármás fitzgeraldi órán felébredtem, s akkor már nézni kezdtem, hátha jön a tévén a Manic Street Preachersszel a *Tristessa Drurera*, főleg *live* helytálló, netán Stinggel a régi *An Englishman In New York*, melyet szívesen előadnék, a jó havas utcaképekkel – ó, az én Londonomat idézik, ahol magam magyarmanként voltam *alien* egy kicsit; és jó a duma a végén, hogy megy a halál felé, de közben, reméli, jól csinálja; remélem, jól értem, de olyan mindegy! –, és jöjjön esetleg, a dolog csúcsaként a *4 Non...*-nal a „What's Up?“, ma a dal, ahogy egykor az *Ilyen hosszú távollét* volt a film, a nekem kellő ily módon, vagy hát még jobban is „a” dal ez stb.; felkelek így, bekattintom a masinát, hát rám néz profillal egy ragadozó madár, nyilvánvaló, a Szpéró volt az, „a kicsiny sasmadár”, de közben kint is fent volt Szpéró, az Esthajnal szokott alakjában, no, ezzel a madárral itt üzent. Tervezek egy szakértekezést Komolyság és absztinencia címmel is. És nem mindegy, hogy legszebb élet-dalaim egyike ez volt: mikor véletlenül (?) bekeveredtem egy éjszakára a detoxba, aztán másnap szabadultam, s mentem haza a Hold utcai csarnokon át, kérve egy vodkát, s kérve a csapost, mi van a világban, azt mondja ő, új szovjet elnök van, valami Gorbacsov. (Régi sztorim.) Hát pár év múlva a Ruhr-vidéken a galoppon már Gorbacsov-vodkát ittam, a Nagy Antialkoholista emlékéét őrzi ez a nedű, míg én 7000 napra – örökre – elváltam a szesztől. Ez van.

Ez tehát, ismétlem, egy „dalló élet” (ha szabad így!), és pontosan éreztem a *4 Non Blondes* vezéralakjának tekintetén, hogy (Perry) szintén tud egyet s mást a létezésről, és riportja igazolta is föltevésemet.

De nem jutna eszembe megkérdezni, hogy tényleg azért minnek is tetoválja magát, és miért szed föl felesleges kilókat, miért rútitja magát s nem szépíti; és hát nyilvánvaló, ilyeneket ember nem kérdez; ha nekem Gascoigne úr a kedvenc angol focistám, akkor nem is gondolok arra, hogy olyan fazonná kéne átszabódnia ugyanakkor,

amilyen a Gary Lineker volt. Az egyik ez, a másik az. Húsos; csontos; meg a többi.

Emezzel ilyen a kapcsolatom, amazzal olyan. A jó az, ha eredendő.

S nincs, hogy a Linekerbe, a Vicky Furlerbe, az Ivanisevicsbe, az Emma O'Gormanba, a Michael Robertsbe, az Anke Huberbe vagy az akárkibe „bele lettem volna zúgva”, ellenkezőleg, senkibe se. (Lásd a Perryt erről.) Igyekszem távolból közel lenni azokhoz, akik közelien vannak távol nekem, akikkel tehát kapcsolatom van, még ha a bűdös életben nem látjuk is egymást közelebről személyesen, akkor is. Gorbit nem „szeretem” most, de kicsit már jobban bírom a krapekot. Linda Perry is így beszélt az új amerikai elnökről. Hogy túl sokat ők nem várnak tőle se, csak azért, mert a „rock-elnök” (elődjét ki is énekelték, a szociális politikája miatt, most *live* egy időre felfüggesztették ennek a nótának az előadását: „adunk a hapsinak egy esélyt, végeredményben újonc a poszton”, így a Perry).

Na. Ezen én jót nevetek. És ha netán Eörsj Pista is, hát attól az Eörsivel még nem omlunk egymás vállára, de ő pl. már tudja, mit értek én azon, hogy „royalista”, és hogy a rossz jobboldalt én rösteltem a legjobban. És nem fog a Pista 4 Non Blondes-szakértővé átvedleni, kulturált helyeken az nem szokás, most már, orron-szájon, ebből amíg jön, azt rám lehet/kell hagyni. Én vagyok az a ragadozó dandártábornok, aki lecsapott erre. Ha már, sajnós, így megy a világ.

Hát ilyen dolgok. Ami viszont nagyon tetszik nekem, hogy a *4 Non...* révén megismertem az egyszerű *drukker* lélektanát. Nem győzőm mondani. Megértem, jószerén, mit érez az Ayr United skót szurkolója, milyen az, ha valaki a Cardiff Cityt minden meccsre elkíséri, meg satöbbi. És hogy „a fiúk” (lányok) pont milyenek voltak, mit mondtak, milyen színű a hajuk, punkra veszik-e az ezt-meg-azt, és ki veszett össze az edzővel, és kivel szúrtak ki a hollywoodi videó-versenyen.

Megjegyzem, a *4 Non Blondesszal* szúrtak ki. És itt nagyon a magam szerény pályájára ismerem. Olyan tüneményes, gyors és durva egyszerűséggel tudja elcseszni a Perry a világbeli konszolidált esélyeket, hogy engem az egyenest bátorít! „Mit legyenek oda, hogy – ó, Eeéésteen! –,

ha ez meg az...” Mondja ő. Elnéző mosolyok illetékes helyeken. Meg hogy mindenkit le akar vakarni, mint már mondtam. Meg hogy nem törődik vele, a „faluja” kívülről milyen képzeteket kelt. És ez olyan gyerekes-dögös-suta.

A falu: a dal maga. Ha dal vagyunk. Különben Szép Ernő tudta még így elszúrni. Mindegy, a Wittti, a 4 Non... és az Ernő úr... etc.: most már (royalizmusok!) örök igyekezet tárgyai nálam, értük én mindent teszek, amit csak bírok.

Ezzel: 1.) cselesen magyarázintottam egyet a royalista dandártábornok-képemen,

2.) helyre tettem a topivá lefogyott csonti-súly figurámat,

3.) hozzászóltam az emberi kapcsolatok kérdéséhez.

Mit akarhatnék többet?

Jöjjön a „What's Up” megint, felbőgetem, és a Nyolcak (a még életben lévő madarak, a királyi család tagjai) elégedetten harsognak udvari zenészüik (aki én vagyok) produkciójára.

Nincs határ, ugye?! És tessék, már szól is a „Na, meven?”-dal.

Még a kapcsolatokról. Azért neveztem ezt itt elbeszélésnek, hogy azt ne higgye valaki: *kifejtettem* a véleményemet. Ez csak – *vagyok*.

\*

UTÓHANG, ajánlás Sipos Gyulának Párizsba; N. N. Á. után nagyon szabadon: Irgalmazz, Istenem, én nem hiszek tebenned,  
csak nincs kivel szót váltanom,  
s te máris megadod azt a végső kegyelmet,  
hogy amit diktálsz nekem, megírhatom és olvashatom.